

22 november 2020, Christus Koning, jaar A

Lezingen: Ezechiël 34, 11-12. 15-17

1 Korintiërs 15, 20-26. 28

Mattheus 25, 31-46

Homilie

Christus Koning. Vroeger was het een groot feest. De ouderen onder ons herinneren zich nog de bloemenhuldes, de processies, de triomfantelijke liederen over de Koning de Eeuwen, wiens glorie onsterfelijk schittert over heel dit heelal. Het kon niet luisterrijk genoeg zijn.

Vandaag is het anders. Christus lijkt een stille koning geworden, zoals het in dit merkwaardige jaar ook in ons leven verrassend stil geworden is. Is Hij nog steeds de koning der wereld? Als we in deze wereld rondkijken, lijkt dat een grote vraag. Merkwaardig genoeg stelde Pilatus al dezelfde vraag, toen Jezus voor hem verscheen: "Ben jij wel een koning?" Ja, ik ben koning zegt Jezus, maar wel heel anders dan jij het verwacht. De koninkrijken van deze wereld lijken zeer indrukwekkend. Ze kunnen eeuwenlang mensen imponeren of schrik aanjagen, met hun militaire macht of met hun gouden paleizen. Maar al die koninkrijken vergaan. Wat blijft er over van de farao's die dachten dat ze goden waren? Waar zijn de keizers in wiens Rijk de zon nooit onderging? Waar zijn de machtige heersers, de Führers en de Grote Roergangers, de leiders van deze wereld? Ze zijn vergaan, verdwenen als stof met de wind. De glorie van deze wereld is niets dan leegte en ijdelheid.

Het evangelie van vandaag, de bekende tekst uit Mattheus 25, spreekt over een heel ander toekomstbeeld. Wanneer de Mensenzoon, zoals Jezus zichzelf graag noemt, de Koning wordt en plaatsneemt op zijn troon, gaat de aandacht niet naar de macht van heersers, maar naar de concrete dagelijkse noden van heel gewone kleine mensen. Die koning heeft het over hongerige mensen die eten krijgen, maar soms ook niet. Hij heeft het over vreemdelingen die opgenomen worden, en heel vaak niet. Zijn oordeel heeft het over zieken en gevangenen die niet vergeten worden, of dikwijls wel. En wat met deze mensen gebeurt, is doorslaggevend. Het lijkt het enige wat die koning interesseert. Hij gaat zelfs zover om zich met die mensen te identificeren. Wat we niet gedaan hebben voor hen, hebben we niet gedaan voor Christus zelf.

Tekortschieten tegenover die "geringsten" kan blijkbaar door niets vervangen of gecompenseerd worden, ook niet door het diepste geloof of door de meest innige vroomheid. Daarover heeft die koning het zelfs niet. Zijn toetssteen is klaar en duidelijk, het gaat hem enkel om onze daden van liefde. En laten we dat maar heel concreet maken, dat is vandaag echt niet moeilijk. Wie vandaag de eenzaamheid van zoveel mensen niet ziet, die wil ze gewoon niet zien. Wie vandaag niet geraakt wordt door de kwetsbaarheid van zovelen, ouderen en jongeren, die zou ook niet geraakt worden door Christus zelf. In hen is Christus heel dicht bij ons, hij staat vlak voor onze neus.

In de eerste lezing laat de profeet Ezechiël God zelf getuigen over hoe die daden van liefde kunnen zijn. Met een beetje creativiteit kunnen we er een heel pastoraal programma uit afleiden voor onze geloofsgemeenschappen in deze coronatijden. Het staat er allemaal letterlijk. Het is omzien naar mensen en hen opzoeken, ook al is dat vandaag misschien met een mail, een kaartje of een telefoon. Mensen die gemist worden opzoeken, en wie niet gemist worden zeker. Rust brengen bij wie bang is, en warme veiligheid bij wie geen uitzicht meer heeft. Zieken verplegen en weer kracht geven, maar ook de gezonde en sterke mensen blijven verzorgen. Overal om ons heen zien we vandaag mensen dagelijks dit

programma in praktijk brengen, als professional of als vrijwilliger, soms op heldhaftige wijze, soms in kleine daden van eenvoudige goedheid. Als we gewoon even rondkijken, zien we zoveel daden van goedheid waarin we Christus kunnen herkennen. Misschien is hij vandaag veel meer de koning der wereld dan wij beseffen. Maar we zien ook het omgekeerde: bejaarden voor wie de eenzaamheid nauwelijks te dragen is, jongeren die elke levenszin verliezen, zovelen die zich alleen gelaten voelen. Om nog te zwijgen over mensen die gewoon weigeren om verantwoordelijk te zijn voor elkaar, en een beleid dat soms pijnlijk aan het knoeien is.

Voor ons, mensen die een rustige burgerlijke samenleving gewoon waren, zonder vreselijke spanningen, klinkt het keiharde onderscheid tussen goed en kwaad in Matteus 25 bijna onwerkelijk. Maar vandaag, nu het allemaal wat scherper wordt, zien we het beste én het slechtste bovenkomen in mensen en in onszelf. Het is nu aan ons christenen om de juiste keuzes te maken. En wat die juiste keuzes zijn, is heel duidelijk. Ubi caritas et amor, ibi deus est, zegt een prachtig kerklied. Waar genegenheid en liefde is, daar is God. Daar en nergens anders. Bijna zo lief als die God kunnen wij zijn, die kans is ons gegeven, zeker vandaag. Laten wij, jij en ik, die kans grijpen, met alles wat wij hebben en zijn.

Dirk Godecharle